

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24088/2023
09.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиља АА, ББ и ВВ, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Момчило Минић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Душан Петровић, адвокат из ..., ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6289/21 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6289/21 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1000/20 од 01.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се утврди да је недопустиво извршење решења о извршењу Другог општинског суда у Београду ИИ 105/14 од 06.05.2014. године, пописом и продајом непокретности – објекта у улици ... број .. у Београду, део парцеле број 3, на катастарској парцели број .. КО Чукарица, површине 684,9 м², изграђеног без одобрења за изградњу, спратности ПО+П+2+Пк. Ставом другим изреке, обавезане су тужиље да туженом солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 329.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6289/21 од 16.03.2023. године, одбијена је жалба тужиља и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиље су благовремено изјавиле ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, извршни поверилац ДД је на основу правноснажне и извршне пресуде због пропуштања Другог општинског суда у Београду П 37/08 од 14.04.2008. године, којом је утврђено да је раскинут предуговор о купопродаји непокретности и обавезан тужени ЂЂ да тужиоцу ДД исплати износ од 16.000 евра са каматом, покренуо поступак извршења пред Другим основним судом у Београду, по чијем предлогу је донето решење о извршењу на непокретности извршног дужника ЂЂ. Закључком извршитеља од 02.10.2014. године и закључком извршитеља од 28.07.2015. године одређено је да ће се потраживање извршног повериоца спровести пописом и проценом непокретности – објекта у Београду, у улици ... број .., $\frac{1}{2}$ дела непокретности која је ванкњижна својина извршног дужника ЂЂ, површине 684,90 м², изграђене без одобрења за изградњу, спратности ПО+П+2+ПК. Закључком јавног извршитеља од 14.08.2016. године и 06.09.2016. године одређена је продаја поменуте непокретности усменим јавним надметањем у целини, а претходно је закључком од 02.06.2016. године утврђено да ГГ ступа на место извршног повериоца ДД на целокупан износ његовог потраживања и права који исти има као један од извршних поверилаца у предмету који се води пред извршитељем ИИ 26/14, судски број предмета ИИ 105/14. У току извршног поступка трећа лица, овде тужиље, су упућене да покрену парнични поступак ради утврђења да је недопуштено извршење решењем о извршењу Другог основног суда у Београду ИИ 105/14 од 06.05.2014. године, с обзиром да су учиниле вероватним да имају право својине на непокретности које је предмет извршења. У извршном поступку предметна непокретност је продата и предата извршном повериоцу.

Спорну непокретност дужник ЂЂ је стекао на основу уговора о финансирању изградње стана број 7189 од 09.12.1991. године, овереног пред Другим општинским судом у Београду Ов број 6789/1996 од 09.10.1996. године, а предмет уговора коначно је прецизно утврђен анексом наведеног уговора од 22.07.1996. године, овереног пред Другим општинским судом у Београду Ов 6790/1996. Непокретност у уговору, односно Анексу уговора је означена као стан број 1, спрат ПР+1+ПК, четворособан, површине 289, 55 м². Извршни дужник ЂЂ је 17.05.2004. године закључио предуговор о купопродаји спорне непокретности са извршним повериоцем који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов број 1751/2004, за који је пресудом због пропуштања Другог општинског суда у Београду од 14.04.2008. године утврђено да је раскинут. ЂЂ је у поступку пред Другим општинским судом у Београду П 4125/07 истом ванкњижном непокретношћу располагао тако што је као тужени признао тужбени захтев тужиоцима у том парничном поступку, и то супрузи ЕЕ и деци ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, којима је утврђено право својине на спорној непокретности са уделима од по $\frac{1}{5}$ непокретности. Тужиље, које су са ЕЕ и ЖЖ покренуле поступак ради утврђења права својине током тог поступка, а ни у овом парничном поступку, нису навеле по ком основу су стекле право својине које им је тужени ЂЂ, њихов отац признао. ЂЂ је пред Првим основним судом у Београду П 3333/11 у поступку ради поделе брачне тековине, био тужен од стране сада бивше супруге ЕЕ, којој је у том поступку утврђено право својине на $\frac{1}{2}$ заједничке имовине стечене у браку и то кући број .. у улици ... у

Београду, површине 311,30 м², са припадајућом гаражом. Извршни дужник ЂЂ је покренуо поступак легализације - озакоњења стамбеног објекта као власник непокретности, а исти је као правни следбеник наставио извршни поверилац ГГ.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба члана 20. и 33. Закон о основама својинско правних односа и члана 50. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 31/11 са каснијим изменама и допунама), оценили да тужбени захтев није основан, будући да тужиле у моменту спровођења извршења нису имале право које би спречило извршење на непокретности, јер је то право припадало ЗЗ и ЂЂ након поделе брачне тековине 2012. године у једнаким деловима, па самим тим ни активно легитимисане да као трећа лица покрену поступак у овој парници.

Одредбом члана 22. Закон о основама својинско правних односа прописано је да лице које је од свог материјала, својим радом изради нову ствар, стиче право својине на ту ствар (став 1.). Право својине на нову ствар припада власнику од чијег је материјала ту ствар, на основу правног посла, израдило друго лице (став 2.). Ако је неко од туђег материјала својим радом израдио нову ствар, она припада њему ако је савестан и ако је вредност рада већа од вредности материјала, а ако су вредности једнаке – настаје сусвојина (став 3.). Одредбом члана 30. истог закона, прописано је да време потребно за одржај почиње тећи оног дана када је држалац ступио у државину ствари, а завршава се истеком последњег дана времена потребног за одржај (став 1). У време потребно за одржај урачунава се и време које су претходници садашњег држаоца држали ствар као савесни и законити држаоци, односно као савесни држаоци (став 2.). На прекид, односно застој одржаја сходно се примењују одредбе о прекиду, односно застоју застарелости потраживања (став 3.).

Одредбом члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр.31/11), прописано је да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Ако извршитељ спроводи извршење, судија приговор доставља и њему (став 1.). Судија приговор доставља извршном повериоцу и извршном дужнику и позива их да се у року од пет радних дана од дана достављања изјасне (став 2.). Судија решењем одбацује приговор ако треће лице учини вероватим да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење (став 3.). Судија може током целог поступка треће лице, чије право оцени вероватним, а које је извршни поверилац оспорио или се о њему није изјаснио, решењем да упути да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца, покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено (став 4.). Извршни дужник који оспорава право трећем лицу мора да буде обухваћен тужбом из става 4. овог члана. Сматра се да извршни дужник трећем лицу оспорава право ако се о приговору трећег лица не изјасни у року прописаном у ставу 2. овог члана (став 5.). Против решења из става 4. овог члана не може се изјавити приговор (став 6.). Подношење приговора из става 1. овог члана и покретање поступка из става 4. и 5.овог члана не спречава извршење (став 7.). Судија ће решење из става 3. и 4. овог члана доставити и извршитељу када извршитељ спроводи извршење (став 8.).

По оцени Врховног суда ревизија је неоснована.

Наиме, тужени у поступку пред Другим општинским судом у Београду П 4125/08 није могао признати тужбени захтев на непокретности којом је располагао у то време важећим пуноважним овереним предуговором о купопродаји непокретности од 17.05.2004. године, који се сматра и уговором о купопродаји, јер исти не садржи услов за закључење уговора и за који је од стране купца ДД плаћена купопродајна цена у пуном износу, а који није знао, нити је могао знати за поступак који се водио о располагању спорне непокретности коју је купио, нити је као умешач могао да штити своје интересе. Такође, ЗЗ, којој је пресудом на основу признања од 25.09.2007. године утврђено право својине са уделом од 1/5 идеалних делова, а коју никада није извршила знајући да је њен супруг већ располагао предуговором о купопродаји за који је потом пресудом од 14.04.2008. године утврђено да је раскинут, покренула је поступак за поделу брачне тековине, у коме је правноснажном пресудом од 13.12.2012. године утврђено њено право својине са уделом од ½ предметне непокретности са припадајућом гаражом, док је друга половина остала у власништву извршног дужника ЂЂ. Иако је правноснажна и извршна пресуда на основу признања од 25.09.2007. године основ за стицање права својине на непокретности, тужени у том тренутку (извршни дужник) није могао да располаже истом јер је имао пуноважан уговор о купопродаји непокретности са ДД, а током поступка тужиле нису доставиле доказе којима доказују своје право својине на непокретности, односно по ком основу су стекле то право. Извршни дужник је насупрот томе имао правни основ за стицање права својине на непокретности - пуноважан уговор о финансирању и изградњи стана од 09.12.1999. године са анексом уговора од 22.07.1996. године, а покренуо је и поступак озакоњења нелегално саграђеног објекта. Он је својом непокретношћу располагао 2004. године предуговором о купопродаји, који с обзиром на своју садржину садржи све битне елементе уговора о купопродаји (предмет и цену), која је и исплаћена. Након раскида уговора и доношења пресуде Другог општинског суда у Београду 25.09.2007. године, непокретност је остала у својини извршног дужника који је поделио потом са бившом супругом на по ½ у поступку поделе брачне тековине. Из тих разлога, извршење које се спроводи на непокретности извршног дужника је дозвољено и трећа лица, овде тужиле немају активну легитимацију за подношење тужбе, због чега је тужбени захтев неоснован.

Врховни суд прихвата као правилне разлоге другостепеног суда изнете у побијаној правноснажној пресуди, уз дату оцену о непостојању разлога за њено ревизијско одбијање.

Из изнетих разлога, овај суд је ревизију тужила одбио као неосновану, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић